

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 57/2017
20.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ сви из ..., које заступа пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., ради утврђења непостојања права службености, вредност спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр.1533/16 од 01.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр.1533/16 од 01.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П бр.931/16 од 19.04.2016. године, утврђено је према туженима да немају право сезонске и сталне службености пролаза пешице, запрежним колима, трактором и путничким возилом спорним путем који се протеже у правцу североисток – југозапад и југозапад североисток на кп.бр. ... из ЛН бр. ... у КО ..., као послужног добра ради доласка тужених од сеоског пута са парцеле број ... у КО ... до парцеле број ... као повласног добра и одласка од парцеле број ... до сеоског пута број ... у мерама и границама ближе означеним у овом ставу изреке пресуде и обавезани су тужени да престану са напред наведеним облицима пролаза преко описаног спорног дела парцеле и да не уклањају ограду на кп.бр. ... у КО Ставом другим одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж бр.1533/16 од 01.09.2016. године године преиначио пресуду Основног суда у Врању П бр.931/16 од 19.04.2016.

године, тако што је одбио тужбени захтев тужиље којим је тражила према туженима да се утврди непостојање права службености а тужиља је обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је власник кп.бр. ... у КО ..., уписане у листу непокретности број ... Катастарска парцела ... је суседна са парцелом тужиље и у СКН се води као приватна својина са по 1/3 идеалних делова на ДД, ВВ и ЂЂ. Тужиља тврди да тужени преко њене парцеле као послужног добра са сеоског пута који се налази на кп.бр. ... прелазе до своје парцеле ... као повласног добра, да за то немају никаквог основа и да то чине од 2013. године. Због тога их је тужиља опомињала, постављала ограду, коју су они рушили. Вештак геометар је дао налаз и мишљење, тако што је на лицу места идентификовао спорни простор – просечен је пут кроз катастарску парцелу ... КО ... и дао мере и границе овог простора. Тужени су оспоравали да пролазе преко тужиљине парцеле, истичући да они уопште не полажу право на службеност пролаза преко те парцеле. Оспорили су и пасивну легитимацију јер тужбом нису обухваћени сви сувласници повласног добра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев према туженима и утврдио да немају право сезонске и сталне службености пролаза пешице, запрежним колима, трактором и путничним возилом кроз вештачењем опредељен део парцеле тужиље налазећи да нису испуњени услови предвиђени члановима 52, 53. и 54. став 1. Закона о основама својинско правних односа, те да тужени нису пружили доказ суду да су на било који начин засновали право службености пролаза.

Другостепени суд је побијаном пресудом одбио тужбени захтев тужиље као неоснован и то у односу на туженог ВВ, као једног од сувласника повласног добра због непотпуне пасивне легитимације у смислу члана 211. став 2. ЗПП, а у односу на тужене ББ и ГГ захтев је одбијен из разлога недостатка пасивне легитимације.

Неосновано се ревизијом истиче да је доношењем побијане пресуде погрешно примењено материјално право.

Према члану 211. став 1. ЗПП нужно супарничарство постоји ако по закону због природе правног односа тужбом морају да се обухвате сва лица која су учесници материјално правног односа. Ако сва лица из става 1. овог члана нису обухваћена тужбом као странке, суд ће да одбије захтев као неоснован (став 2).

У конкретном случају, катастарска парцела кп.бр. ... КО ... коју тужиља означава као повласно добро, припада сувласницима ДД, ВВ и ЋЋ са по 1/3 идеалном. Тужбом је обухваћен само један од сувласника предметне непокретности, ВВ, док истом нису обухваћени и други сувласници ДД и ЋЋ или евентуално њихови правни следбеници. С друге стране као тужени су означени ББ и ГГ који нису сувласници повласног добра, већ се за њих само тврди да су пролазили спорним делом парцеле тужиље.

Имајући у виду наведено правилан је закључак другостепеног суда да на страни сувласника повласног добра постоји нужно и јединствено супарничарство. Наиме тужбеним захтевом се тражи утврђење непостојања права службености према туженима. Процесна претпоставка за вођење парнице је да као тужени буду означени сви сувласници кат. парц. ... КО ..., коју тужиља означава као повласно добро. Ово стога што нужно супарничарство постоји у случају када непокретност припада већем броју сувласника, па онај који тражи да суд утврди да им припада или не припада право неке службености по тој непокретности, мора тужбом обухватити све сувласнике. Ако тужба обухвата само неке од сувласника, пресуда донета према њима, иако је њом усвојен тужбени захтев не би имала дејства према нетуженим сувласницима јер пресуда делује само према странкама, а у конкретном случају ради се о односу који према свим сувласницима мора бити решен на јединствен начин. Ово из разлога што је стварна службеност право везано за непокретност а не за лице, због чега сви сувласници непокретности морају бити обухваћени тужбом у смислу члана 210. и 211. ЗПП.

Стога је по оцени Врховног касационог суда другостепени суд правилно применио материјално-процесно право када је првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев према туженом ВВ као једном од сувласника повласног добра због непотпуне пасивне легитимације, а тужбени захтев према осталим туженима из разлога што исти нису сувласници повласног добра на које се односи утврђивање непостојања права службености, због чега исти немају пасивну легитимацију.

Наводи тужиље о погрешној примени материјалног права стога се не могу прихватити као основани.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу члана 165. став 2. у вези члана 153. став 1. и члана 154. став 2. ЗПП-а.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. ЗПП.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с. р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић